

Publicerad 2006-10-27 10:21 av egon

no one is an island.

Hon pillar i håret. Väljer ut en slinga som känns bra. Det är viktigt att den känns bra. Snurrar toppen mellan fingrarna. Sväljer gråten igen. Bara det inte syns på ögonen, bara ingen märker. Hon inser ändå att det kommer att märkas. Alla märker sånt, men ingen säger något. Kanske lika bra. Hon skulle vilja gråta ordentlig. Låta det forsa, slå i golvet och försvinna en stund. Hon drar in snoret längre in i näsborrarna och försäkrar sig om att inget från näsan slunkit ut. Det är torrt. Hon känner sig som en knarkare som kollar så det vita pulvret inte lämnat efter sig rester. Knark skulle hon aldrig prova. Hon skulle aldrig våga släppa taget om verkligheten, verkligheten som hon alltid har i ett järngrepp. Fast ibland tar hon ett glas vin. Ganska ofta faktiskt. Men flera glas vin, då lättar fötterna från jorden lite för oroväckande, så hon håller sig till ett i taget. Med paus emellan.

Hon slätar ut kjolen och slänger en snabb blick mot fönstret. Hösten har kommit snabbt och mörkret utanför gör hennes spegelbild ovanligt tydlig. Sorgen inombords lyser i hennes ögon, hon ser det själv. Sorgen efter att aldrig få känna känslan det vackra alla pratar om. Är världen vacker? Hon vet inte. Hennes ögon skalar av det som kallas vackert, gör det neutralt, nästan fult. Håret sitter bra. Läppstiftet är på plats. Hon rycker åt sig kavajen och sätter på sig den i farten på vägen ut.

Jävla mamma. Jävla jävla jävla mamma.

Fingrarna trummar på ratten. Ha en bra kväll! sa hennes sekreterare. Bra kväll? Har hon någonsin haft en bra kväll? Låset klickar, bilen är säker. Katten möter henne innan för dörren i högen med post. Alla dessa räkningar. Och en katt, det är så typiskt att hon har en katt. Karriärskvinnan som har en bostadsrätt i det attraktivaste området i stan och självklart har en katt istället för en man. Hon behöver ingen man i sitt liv. Jo. Det är det hon behöver. Hon behöver en man, nu. Hon behöver inte sin mamma. Ska inte mammor stötta? Hennes mamma har fan inte stöttat, tvärtom. Om någon skulle fråga henne när det började, hur det började, varför det började så skulle hon stå svarslös. Igen och igen och igen. Hon som alltid annars hade svar. I filmer och berättelser är det alltid kvinnorna med lägenhet och katt som är de med mest sår i själen. Återigen stämmer bilden. Att hon är så förutsägbar, kan hon inte bara få bryta av, vara lika stark inombords som på utsidan?

Det här går inte. Det här går verkligen inte. Hon måste ta tag i situationen, hon måste förändra. Låta mamma förstå, låta mamma inse hur illa hon gjort henne. Nu. Hon drar på sig sina vita sneakers. Snygg, prydlig. Hon klappar katten på huvudet och sparkar undan posthögen innanför dörren, högen som hon fortfarande inte rört. Hon ska ta en latte på vägen, lugna nerverna. Sen hon slutat röka behöver hon kicken koffeinet ger. Det finns en av stans bästa latteställen precis runt hörnet från hennes lägenhet, hon är stamkund. Fast att vara stamkund innebär inte att de kommer ihåg att hon använder socker, hon får alltid pilla av locket på take-awaymuggen. Idag är träskeden hon rör runt sockret med lite sned. Koncentration. Det här kommer kräva koncentration.

Hon har inte med sig något vapen. Inget tillhygge. Fingrarna trummar återigen på ratten. Det löser sig på plats tänker hon. Herregud, det finns ju knivar i köket och kablar att använda. Den välbekanta dörren. Hon

sätter tummen mot ringklockan och hör signalen inne i villan. Öppnar dörren innan mamma har en chans att hinna fram för att öppna själv. Mamma har en hel villa för sig själv, och ändå har hon mage att bete sig som hon gör.

Mamma verkar glad att se henne. Säger att det är bra att hon har kommit dit, för mamma har något att berätta. Hon kommer av sig alldeles i sina planer. Det här är hon inte van vid, att tappa tråden. Hon sätter sig i soffan med händerna i knäet och avvaktar. Hur ska hon göra nu? Hon väntar. Hon måste vänta ut situationen. Får fatt på en hårtest som far fram och tillbaka mellan hennes fingrar. Mamma börjar prata. Mamma verkar euforisk. Jävla jävla jävla mamma verkar glad. Varför är hon så glad? Kanske har hon insett hur hon skadat henne och är nöjd över sitt verk? Nä. Mamma har träffat en ny man och mamma och den nya mannen ska flytta till Spanien för den nya mannen har minsann en lägenhet där och han är rik och de ska leva lyckliga i alla sina dagar. De flyttar om en vecka. Det blev bestämt idag. Snabba puckar, fnissar mamma.

På vägen hem köper hon ett paket röda Marlboro och drar i sig tjäran och nikotinet med kraftiga andetag. Det spelar ingen roll om hennes lungor blir svarta och flimmerhåren aldrig mer kommer existera. Nikotin. Hon behöver något starkare ändå. Mamma ska flytta utomlands. Mamma mamma mamma, lilla mamma. Hon ser inte längre klart och hon orkar inte kämpa mot tårarna som gör världen suddig. De rinner längs hennes kinder och tar med sig mascaran på vägen. Allting är alltid svart och vitt. Antingen eller.

Hon sparkar av sig skorna, slänger den öppnade posten i soporna och lägger sig på soffan. Det var inte ofta hon spelar musik, men det här är ett sånt tillfälle. Den skär genom hennes hud, revben, kött och blod rakt in i hjärtat. Och tårarna faller och vill aldrig sluta falla. Mamma, lilla mamma ska flytta. Lämna henne kvar. Nu har hon ingen. Katten snor sig kring soffbordets ben och jamar hungrigt. Hon går ut i badrummet, öppnar medicinskåpet och tar fram burken med den röda varningstriangeln på. Skakar fram tio piller i handflatan, det borde räcka. Krossar dem mellan knivbladet och skärbrädan innan hon blandar det vita pulvret med maten från den nyöppnade kattmatsburken. Katten ska få så mycket mat den vill nu. Den sista måltiden. Själv känner hon ingen hunger. Hon tar ett glas vatten. Vatten är underskattat. Hon kanske kan hälsa på mamma i Spanien?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren egon med Poeter.se id #11133 innehar upphovsrätten